

SZÉKELYHIDI ZSOLT

Hétíz

Hét tortát süss,
tegyél négyet
szobánk sarkaiba,
hármat középre,
a lakkozott asztalra.
Olts le hét villanyt,
önts hét pohárba vizet.
Nézz hétszer ki
ajtón, ablakon.
Imád édes legyen!

Az első tortád bástya.
Erősre gyúrt tésztából,
karamelltetővel,
dióbéllel töltve készítsd el.
A második saját szíved legyen,
két fehér markod feszítse
piros szélűvé,
kend színén,
sűrítsd tepsidbe,
mindent beleadhatsz.
Harmadikod készüljön
egy mozdulattal,
ahogy a történetes lócán,
hét éve, először
értünk épp össze.
A könnyű nyújtást
egymásig csurgó
máz tartsa meg.
A negyedik torta nehéz,
morzsás és szép.
Kettőnket reszeld,
forgasd bele!
Váltakozó ízünk
sós, szirupédes,
légies, egysütetű.
Formás lényegünk
tortája tejszínű,
töftefhér.

Középre három tortát formázz.
Az egyik én legyek.
Már tudod, mit keverj bele.
Ha kóstolod,

nyelved végén bőröm
ízével kerekedjen
életlen marcipánszemem.
A másik torta te leszel.
Kezeimmal
készítsd, süsd,
arcommal díszítsd.

Az utolsó torta trükkös,
az előző hatból áll.
Mindből egy íz,
összeérő színek,
hab és állag.
A torták feje:
mi mindennel
együtt,
mint az idő
eleje,
a kelesztés,
amiben egy
jelen van és múlt,
kész és készülő,
kigondolt és megtett,
egyszerre nincs
és jelenlévő.
Mi: minden nélkül
egész.

Hideg, meleg

A fák takarásában
fagyos tavasz
mozdul, enged.
Bújócskázunk
leheletfinoman.
Hideget nevetünk
óvatlan egymásra,
fűtaposás közben
forrasztjuk magunkra
a legnehezebbre
hordott téli göncöket.
Beleszagolunk az égbe,
leföldelt faleveleken
miénk a zöld nyár
üdesége!
A fűszálak közé
szúrt szálvirágokban
fűthető életszínek.
A hidegről épp
a meleg jut eszünkbe.
Futva függünk
napsugaras mától,
egymástól,
én töletek,
mint a szél
a fáktól,
hoz.
Háromféle
lábakon
együvé
szaladunk.
Mi és a kutya,
fű, fa, virág.